TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 9. martā *

Lieta C-499/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Landesarbeitsgericht Düsseldorf* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 8. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 2. decembrī, tiesvedībā

Hans Werhof

pret

Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši J. Malenovskis [*J Malenovský*] (referents), Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*] un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*], sekretāre K. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 12. oktobrī,

ņemot vērā mutvārdu apsvērumus, ko sniedza:

— Hansa Vērhofa [*Hans Werhof*] vārdā — R. Bušmans [*R. Buschmann*], *Assessor*,

— *Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG* vārdā — A. Leflers [*A. Löffler*], *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā — K. Šulce-Bāra [*C. Schulze-Bahr*], pārstāve,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — G. Rozē [*G. Rozet*] un F. Hofmeisters [*F. Hoffmeister*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 15. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 3. panta 1. punktu Padomes 1997. gada 14. februāra Direktīvā 77/187/EEK par dalībvalstu tiesību aktu

tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV L 61, 26. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva").

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp Vērhofu (turpmāk tekstā — "prasītājs") un *Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā — "atbildētāja") saistībā ar koplīguma piemērošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 3. pants nosaka:

"1. Tiesības un pienākumi, kas cedentam ir sakarā ar pārejas datumā pastāvošu darba līgumu vai pastāvošām darba attiecībām 1. panta 1. punkta izpratnē, sakarā ar šo cesiju tiek cedēti cesionāram.

[..]

2. Pēc pārejas 1. panta 1. punkta izpratnē cesionārs turpina ievērot tos pašus koplīgumā paredzētos noteikumus un nosacījumus, kas attiecās uz cedentu, līdz

koplīguma izbeigšanai vai termiņa beigām, vai līdz brīdim, kad stājas spēkā cits koplīgums.

Dalībvalstis drīkst ierobežot šādu noteikumu un nosacījumu ievērošanas termiņu ar nosacījumu, ka tas nav mazāks par vienu gadu". [neoficiāls tulkojums]

4 Šie noteikumi būtībā ir pārņemti Padomes 1998. gada 29. jūnija Direktīvā 98/50/EK, ar ko groza Direktīvu 77/187 (OV L 201, 88. lpp.), kuras transponēšanas termiņš beidzās 2001. gada 17. jūlijā.

Valsts tiesiskais regulējums

5 Direktīvas 3. pants ir transponēts Vācijas tiesībās ar Vācijas Civillikuma (*Bürgerliches Gesetzbuch*, turpmāk tekstā — "*BGB*") 613.a panta 1. punktu, kura pirmais un otrais teikums formulēti šādi:

"Ja ar tiesību aktu uzņēmējsabiedrība vai tās daļa tiek nodota citam īpašniekam, tas pārņem tiesības un pienākumus, kas izriet no pārejas brīdī pastāvošām darba attiecībām. Ja šīs tiesības un pienākumus regulē koplīguma vai ģenerālvienošanās normas, šīs tiesības un pienākumi veido daļu no darba attiecībām starp jauno īpašnieku un darba ņēmēju un nevar tikt grozīti daba ņēmējam par sliktu, pirms pagājis viens gads pēc uzņēmuma pārejas."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

6 Sabiedrība *DUEWAG AG* prasītāju pieņēma darbā, sākot no 1985. gada 1. aprīļa. Saskaņā ar viņa darba līgumu darba attiecības bija jāregulē Ziemeļreinā-Vestfālenē spēkā esošajām normām par vispārējo darba koplīgumu un vienošanos par algām melnās metalurģijas, metalurģijas un elektroindustrijas nozarēs.

7 Šis koplīgums bija noslēgts starp Ziemeļreinas-Vestfālenes metalurģijas un elektroindustrijas darba devēju apvienību (turpmāk tekstā — "*AGV*") un metālindustrijas arodbiedrību (turpmāk tekstā — "*IG Metall*"). Darbā pieņemšanas brīdī *DUEWAG AG* bija *AGV* biedre.

8 1999. gada 1. aprīlī šī sabiedrība pēc pārveidošanas kļuva par sabiedrību *Siemens DUEWAG GmbH*. 1999. gada 1. oktobrī tā cedēja atbildētājai to savas uzņēmējsabiedrības daļu, kurā strādāja prasītājs. Atbildētāja nav nevienā darba devēju apvienībā, kas slēdz koplīgumus.

9 Ar 2001. gada 2. augustā noslēgto vienošanos atbildētāja vienojās ar uzņēmuma darbinieku padomi par darba ņēmēju klasifikācijas skalu, kas balstīta uz iepriekš minēto koplīgumu. 2001. gada 13. augustā atbildētāja noslēdza citu vienošanos, kas paredz vienreizēju darba algas izmaksu.

10 Ar vēstuli, kas datēta ar šo pašu dienu, prasītājs paziņoja, ka apmaiņai pret šo vienreizējo izmaksu viņš attiecībā uz atbildētāju pilnībā atsakās no jebkurām individuālām tiesībām, uz kurām viņs varētu atsaukties saistībā ar darba algas paaugstināšanu saskaņā ar koplīgumu, kas piemērojams attiecībā uz laiku pirms šīs

vienošanās stāšanās spēkā. 2001. gada 29. augustā atbildētāja ar prasītāju noslēdza papildu vienošanos pie darba līguma, saskaņā ar kuru prasītājam bija jāsaņem 8. algu kategorijas pamatalga un piemaksa par darba ražīgumu.

11 2002. gada 23. maijā *IG Metall* un *AGV* noslēdza jaunu koplīgumu Ziemeļreinas-Vestfālenes metalurģijas un elektronikas nozarē, kas paredzēja algas palielinājumu 2,6 % apmērā un papildpiemaksu, sākot no 2003. gada 1. jūnija.

12 Prasītājs vērsās *Arbeitsgericht Wuppertal* [Vupertāles Darba tiesa] ar prasību piespriest atbildētājai, sākot no 2003. gada 1. jūnija, viņam izmaksāt starpību starp viņa pamatalgu un 2002. gada 23. maija koplīgumā paredzēto summu, kā arī šajā koplīgumā paredzēto papildpiemaksu. Ar 2004. gada 7. janvāra spriedumu šī prasība tika noraidīta.

13 Prasītājs iesniedza apelācijas sūdzību *Landesarbeitsgericht Düsseldorf* [Diseldorfas Apgabaltiesa]. Šī tiesa uzskata, ka saskaņā ar *Bundesarbeitsgericht* [Federālā darba tiesa] pastāvīgo judikatūru prasītājs nevar pamatot savus prasījumus ar *BGB* 613. a panta 1. punktu. Tā kā tai tomēr ir šaubas par šīs judikatūras atbilstību Direktīvas 98/50 3. panta 1. punktam, *Landesarbeitsgericht Düsseldorf* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 98/50 [..], ar ko groza Direktīvu 77/187 [..], 3. panta 1. punktam atbilst tas, ka cesionāru — kurš nav pakļauts koplīgumam — saista starp cedentu — kurš ir pakļauts koplīgumam — un darba ņēmēju noslēgta vienošanās, saskaņā ar kuru ir jāpiemēro spēkā esošo koplīgumu noteikumi, kas ir saistoši cedentam, un tādējādi ir piemērojami uzņēmuma pārejas brīdī

spēkā esošā koplīguma noteikumi, nevis to koplīgumu noteikumi, kuri stājās spēkā vēlāk?

2) Ja atbilde ir negatīva:

Vai Direktīvas 98/50 3. panta 1. punktam atbilst tas, ka koplīgumu noteikumi, kuri stājušies spēkā pēc uzņēmuma pārejas, saista cesionāru, kurš nav pakļauts koplīgumam, tikai tik ilgi, kamēr šie noteikumi saista cedentu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērums

14 Iesākumā jāatzīst, ka iesniedzējtiesa uzdod jautājumus par Direktīvas 3. panta 1. punkta ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 98/50, interpretāciju.

15 Taču pamata prāva ir par uzņēmējsabiedrības daļas pāreju, kas notika 1999. gada 1. oktobrī, proti, datumā, kurā vēl nebija beidzies Direktīvas 98/50 transponēšanai noteiktais termiņš (skat. it īpaši 2004. gada 11. novembra spriedumu lietā C-425/02 *Delahaye*, Krājums, I-10823. lpp., 28. punkts).

16 Tādējādi saistībā ar uzdotajiem jautājumiem nav jāapsver Direktīvas, kas grozīta ar Direktīvu 98/50, interpretācija.

Par pirmo jautājumu

17 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai uzņēmumu īpašnieka maiņas gadījumā, pastāvot darba līgumam, kurš atsaucas uz koplīgumu, kura dalībnieks ir cedents, bet ne cesionārs, Direktīvas 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka cesionāru nesaista koplīgumi, kas noslēgti pēc koplīguma, kas ir spēkā minētā uzņēmuma pārejas brīdī.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

18 Prasītājs uzsver, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka, ja individuālā darba līgumā ir iekļauta klauzula, kas atsaucas uz koplīgumiem, kas noslēgti noteiktā nozarē, šai klauzulai obligāti jābūt "dinamiskai", un saskaņā ar Direktīvas 3. panta 1. punktu tā atsaucas uz koplīgumiem, kas ir noslēgti pēc uzņēmuma pārejas brīža (skat. it īpaši 2000. gada 14. septembra spriedumu lietā C-343/98 *Collino* un *Chiappero*, *Recueil*, I-6659. lpp., 53. punkts, un 2003. gada 6. novembra spriedumu lietā C-4/01 *Martin* u.c., *Recueil*, I-12859. lpp., 29., 48. un 54. punkts). Turklāt šāda direktīvas interpretācija izriet no tās jēgas un mērķa, proti, darbinieku aizsardzības uzņēmuma īpašnieka maiņas gadījumā, un it īpaši — darbinieku tiesību aizsardzības garantēšanas.

19 Atbildētāja un Vācijas valdība savukārt uzskata, ka ir piemērojams tikai tas koplīgums, kas ir spēkā uzņēmuma pārejas brīdī. Pretējā gadījumā, proti, ja darba devējiem, kas nav piedalījušies sarunās [par līgumu noslēgšanu], būtu piemērojami koplīgumi, kas stājušies spēkā pēc pārejas datuma, tas būtu darba devēja līgumu slēgšanas brīvības ierobežojums, kas līdzvērtīgs ekspropriācijai. Turklāt ir svarīgi ņemt vērā biedrošanās brīvības principu, kas ietver darba devēja tiesības nepiedalīties profesionālā apvienībā vai arodorganizācijā. Visbeidzot, no Direktīvas mērķa un tās 3. panta 1. punkta formulējuma var secināt, ka tikai tās tiesības un pienākumi, kas personai, kura nodod īpašuma tiesības, ir saistībā ar pārejas datumā pastāvošu darba līgumu, pāriet īpašuma tiesību saņēmējam.

20 Eiropas Kopienu Komisija uzskata, ka Direktīvas 3. panta 2. punkts, kas paredz kolektīvi iegūto darba ņēmēju tiesību aizsardzību un pieprasa darba devējam saglabāt darba attiecības, kuras regulē koplīgums, ietver divus noteikumus, kas ir piemērojami šajā lietā.

21 Pirmkārt, saskaņā ar "ekvivalences klauzulu", kas cedenta noslēgtos koplīgumus piemēro darba līgumam, cesionāra pienākums turpināt maksāt prasītājam algu, ko, individuāli vienojoties, viņam bija piekritis maksāt cedents, kā arī papildpiemaksas, ko tad paredzēja koplīgums, turpinās tikai līdz šī "koplīguma izbeigšanai vai termiņa beigām". Komisija uzskata, ka, sākot no 2003. gada 1. jūnija, jaunais koplīgums, kas noslēgts 2002. gada 23. maijā, aizstāja koplīgumu, kas saistīja cesionāru sakarā ar uzņēmuma pāreju, un tādējādi, sākot no 2003. gada 1. jūnija, šis koplīgums viņu vairs nesaistīja.

22 Otrkārt, tā kā tiesības ierobežot Direktīvā paredzēto koplīguma noteikumu un nosacījumu ievērošanas termiņu, ko paredz Direktīvas 3. panta 2. punkta otrā daļa, Vācijas tiesībās ir transponētas ar *BGB* 613.a panta 1. punkta otro teikumu, atbildētājai bija tiesības arī atbrīvoties no sava pienākuma ievērot koplīgumu pirms tā termiņa beigām, pēc tam, kad no pārejas datuma pagājis viens gads.

Tiesas atbilde

23 Vispirms vispārīgi jāatgādina, ka līgumu raksturo gribas autonomijas princips, saskaņā ar kuru tā puses var brīvi uzņemties saistības viena pret otru. Atbilstoši šim principam situācijā, kāda tā ir pamata prāvā, kad atbildētāja nav nevienas darba devēju apvienības locekle un to nesaista neviens koplīgums, tiesības un pienākumi, kas izriet no šāda koplīguma, tai tātad principā nav piemērojami. Pretējā gadījumā, kā ģenerāladvokāts to ir atzīmējis savu secinājumu 52. punktā, tiktu pārkāpts princips, saskaņā ar kuru līgumi nevar uzlikt pienākumus trešajām personām.

24 Tomēr uzņēmuma pārejas un tās ietekmes uz darba attiecībām kontekstā iepriekš minētā principa beznosacījuma piemērošana varētu kaitēt tiesībām, kas darba ņēmējam ir saskaņā ar viņa darba līgumu un koplīgumu, kura dalībnieks bija darba devējs, kas nodod uzņēmuma īpašuma tiesības, nevis darba devējs, kas īpašuma tiesības saņem. Tādēļ Kopienu likumdevējs ir vēlējies uzņēmuma pārejas gadījumā nodrošināt darba ņēmējiem īpašu aizsardzību, lai novērstu [apstākļu] pasliktināšanos, kas varētu rasties minētā principa piemērošanas rezultātā.

25 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka Direktīva tiecas aizsargāt darbinieku tiesības uzņēmuma vadītāja maiņas gadījumā, ļaujot tiem palikt strādāt pie jaunā darba devēja ar tādiem pašiem noteikumiem, par kādiem bija vienošanās ar cedentu (skat. it īpaši 1988. gada 10. februāra spriedumu lietā 324/86 *Daddy's Dance Hall, Recueil*, 739. lpp., 9. punkts; 1991. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-362/89 *d'Urso* u.c., *Recueil*, I-4105. lpp., 9. punkts, un 1998. gada 12. novembra spriedumu lietā C-399/96 *Europièces, Recueil*, I-6965. lpp., 37. punkts).

26 No pastāvīgās judikatūras izriet arī, ka Direktīvas noteikumi ir jāuzskata par imperatīviem un no tiem nav iespējams atkāpties darba ņēmējiem par sliktu (skat.

iepriekš minēto spriedumu lietā *Martin* u.c., 39. punkts). No tā izriet, ka starp cedentu un cedētajā uzņēmumā strādājošajiem darba ņēmējiem uzņēmuma pārejas brīdī pastāvošie darba līgumi un darba attiecības automātiski pāriet no cedenta cesionāram sakarā ar uzņēmuma pārejas faktu (šajā sakarā skat. iepriekšminēto spriedumu lietā *d'Urso* u.c., 20. punkts, un 1996. gada 14. novembra spriedumu lietā C-305/94 *Rotsart de Hertaing*, *Recueil*, I-5927. lpp., 18. punkts).

27 Šajā gadījumā darba līgums, kas bija prasītājam pamata prāvā, attiecībā uz algu atsaucas uz koplīgumu. Šis darba līguma noteikums paredzēts Direktīvas 3. panta 1. punktā. Tādējādi saskaņā ar šo direktīvu tiesības un pienākumi, kas izriet no koplīguma, uz kuru atsaucas darba līgums, automātiski pāriet jaunajam īpašniekam, pat ja, kā tas ir pamata prāvā, viņš nav neviena koplīguma dalībnieks. Tādējādi tiesības un pienākumi, kas izriet no koplīguma, pēc uzņēmuma pārejas turpina būt saistoši jaunajam īpašniekam.

28 Attiecībā uz Direktīvas 3. panta 1. punkta interpretāciju klauzula, kas atsaucas uz koplīgumu, nevar būt plašāka nekā koplīgums, uz kuru tā atsaucas. Tādējādi ir jāņem vērā Direktīvas 3. panta 2. punkts, kas nosaka ierobežojumus koplīguma piemērojamības principam, uz kuru atsaucas darba līgums.

29 Pirmkārt, darba nosacījumi, ko nosaka šis koplīgums, tiek ievēroti tikai līdz tā izbeigšanai vai termiņa beigām, vai līdz brīdim, kad stājas spēkā cits koplīgums. Tādējādi no Direktīvas teksta nekādā veidā neizriet, ka Kopienu likumdevējs būtu gribējis saistīt cesionāru ar citiem koplīgumiem, nevis tiem, kas ir spēkā uzņēmuma pārejas brīdī, un tādējādi uzlikt par pienākumu grozīt darba nosacījumus, piemērojot jaunu koplīgumu, kas noslēgts pēc uzņēmuma pārejas. Šāds vērtējums turklāt atbilst šīs Direktīvas mērķim, kas ir tikai aizsargāt darba ņēmēju tiesības un pienākumus, kas ir spēkā pārejas dienā. Savukārt Direktīvas mērķis nebija aizsargāt vienkāršas

cerības un līdz ar to hipotētiskus labumus, kas rastos no koplīgumu izmaiņām nākotnē.

30 Otrkārt, dalībvalstis var ierobežot no koplīguma izrietošo darba nosacījumu ievērošanas termiņu ar nosacījumu, ka tas nav mazāks par vienu gadu. Šis pēdējais ierobežojums savā ziņā ir subsidiārs, jo tas var tikt piemērots, ja neviena no iepriekš minētajām situācijām, proti, pastāvoša koplīguma izbeigšana vai tā termiņa beigas, vai jauna koplīguma stāšanās spēkā vai piemērošana nerodas viena gada laikā pēc uzņēmuma pārejas.

31 Turklāt, kaut arī saskaņā ar Direktīvas mērķi ir jāaizsargā darba ņēmēju, kurus skar uzņēmuma pāreja, tiesības, tomēr par abstrakciju nevar pārvērst cesionāra tiesības, kuram ir jābūt iespējai veikt pielāgojumus, kas nepieciešami viņa darbības turpināšanai.

32 Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru direktīvas noteikumu interpretācijai jāņem vērā Kopienu tiesiskās kārtības vienotības princips, kurš prasa, lai Kopienu atvasinātās tiesības tiktu interpretētas saskaņā ar vispārīgajiem Kopienu tiesību principiem (šajā sakarā skat. 2004. gada 1. aprīļa spriedumu lietā C-1/02 *Borgmann*, *Recueil*, I-3219. lpp., 30. punkts).

33 Jāatgādina, ka biedrošanās brīvība, kas ietver arī tiesības nepiedalīties arodorganizācijā (šajā sakarā skat Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1993. gada 30. jūnija spriedumu lietā *Sigurjónsson* pret Islandi, *série A* Nr. 264, 35. punkts, un 1996. gada 25. aprīļa spriedumu lietā *Gustafsson* pret Zviedriju, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-II, 637. lpp., 45. punkts), nostiprināta 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 11. pantā un ir viena no

pamattiesībām, ko saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru aizsargā Kopienu tiesiskā kārtība (1995. gada 15. decembra spriedums lietā C-415/93 *Bosman*, *Recueil*, I-4921. lpp., 79. punkts), kā to atgādina ES līguma 6. panta 2. punkts (skat. 2001. gada 6. marta spriedumu lietā C-274/99 *Connolly*/Komisija, *Recueil*, I-1611. lpp.).

34 Ja tiktu izmantota šī sprieduma 18. punktā minētā līguma atsauces klauzulas "dinamiskā" interpretācija, kuru atbalsta prasītājs, tas nozīmētu, ka vēlāki koplīgumi būtu piemērojami cesionāram, kurš nav koplīguma dalībnieks, un ka varētu tikt aizskartas viņa pamattiesības nebiedroties.

35 Savukārt "statiska" minētās klauzulas interpretācija, kuru atbalsta atbildētāja pamata prāvā un Vācijas valdība, ļauj izvairīties no tā, ka uzņēmuma cesionāru, kurš nav koplīguma dalībnieks, saistītu vēlākas šī koplīguma izmaiņas. Viņa tiesības nebiedroties tādējādi ir pilnībā aizsargātas.

36 Pastāvot šādiem apstākļiem, prasītājs nevar apgalvot, ka noteikumam, kas iekļauts individuālā darba līgumā un atsaucas uz koplīgumiem, kas noslēgti noteiktā nozarē, pilnīgi noteikti ir "dinamisks" raksturs un ka, piemērojot Direktīvas 3. panta 1. punktu, tas atsaucas uz koplīgumiem, kas noslēgti pēc uzņēmuma pārejas datuma.

37 No iepriekš teiktā izriet, ka uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 3. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tas neiestājas pret to, ka, ja darba līgums atsaucas uz koplīgumu, kurš saista cedentu, cesionāram, kurš nav šāda koplīguma dalībnieks, nav saistoši koplīgumi, kuri seko tam koplīgumam, kurš bija spēkā uzņēmuma pārejas brīdī.

Par otro jautājumu

38 Ievērojot uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

39 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

3. panta 1. punkts Padomes 1977. gada 14. februāra Direktīvā 77/187/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā jāinterpretē tādējādi, ka tas neiestājas pret to, ka, ja darba līgums atsaucas uz koplīgumu, kurš saista cedentu, cesionāram, kurš nav šāda koplīguma dalībnieks, nav saistoši koplīgumi, kuri seko tam koplīgumam, kurš bija spēkā uzņēmuma pārejas brīdī.

[Paraksti]